ОБЩОЧОВЕШКИТЕ ЦЕННОСТИ НАД ВСИЧКО!

АПРИЛЦИ

Общински вестник

ISSN 1310-4918

03

(875) Брацигово, г. LVIII,
17 март 2022 г.
четвъртък

30 ст.

Между два броя

“ИНФРАСТРОЙ” ЕООД
гр. Брацигово п.к. 4579, ул. “Васил Петлешков” № 33
тел.: 03552/2166, моб.: 0895959500, имейл: info@infrastroi-eood.com

О Б Я В А

Предложение на нови цени за доставяне вода, отвеждане на отпадъчни и дъждовни води на потребителите

УВАЖАЕМИ АБОНАТИ,

На основание чл. 18 от Наредбата за регулиране на цените на водоснабдителните и канализационни услуги, приета с ПМС №8 от 18.01.2016 г.,обн., ДВ бр. 6/22.01.2016 г., „ИНФРАСТРОЙ“ ЕООД – гр. Брацигово, ви уведомява за ПРЕДЛОЖЕНИЕТО си за нови цени на ВиК услугите, както следва:

• Цена за доставяне вода на потребителите без ДДС:

2022 г.	2023 г.	2024 г.	2025 г.	2026 г.
1.177	1.176	1.253	1.282	1.292

• Цена за отвеждане на отпадъчни води за битови и приравнени към тях потребители без ДДС:

2022 г.	2023 г.	2024 г.	2025 г.	2026 г.
0.152	0.159	0.204	0.205	0.217

Така предложените цени подлежат на утвърждаване от КЕВР, съгласно Глава четвърта „Регулиране на цените на ВиК услугите“ – чл. 14 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, ДВ. бр. 58 от 31 Юли 2015 г.

Окончателно одобрените от КЕВР цени ще бъдат публикувани по реда на чл. 20 от ЗРВКУ и чл. 26, ал. 3 от Наредбата за регулиране на цените на водоснабдителните и канализационни услуги.

О Б Я В А

„ИНФРАСТРОЙ“ ЕООД – гр. БРАЦИГОВО,

В И У В Е Д О М Я В А

че търси да назначи на трудов договор работници на следните длъжности:

– багерист за управление на комбиниран багер;
– водопроводчик външно водоснабдяване – 2 броя;
– отчетник измервателни уреди;
– организатор работа с клиенти за просрочени вземания.

За справка и информация:
гр. Брацигово, ул. „Васил Петлешков“ № 33,
или на телефон 0895 95 95 00,
в работни дни от 09:00 ч. до 16:00 ч.

УПРАВИТЕЛ: Димитър Велев

Средствата за услугата „Топъл обяд“ се увеличават

Средствата за услугата „Топъл обяд“ се увеличават на 55 707.41 лева. Това стана възможно след като кметът на община Брацигово г-жа Надежда Казакова подписа допълнително споразумение към договор за безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма за храни и/или основно материално подпомагане, Фонд за европейско подпомагане на най-нуждаещите се лица.

На този етап всеки ден в кухнята на „Домашен социален патронаж” се приготвя топъл обяд – супа, основно и хляб, за 50 потребители, одобрени от Дирекция „Социално подпомагане” в гр. Пещера.

Осигурените средства за хранителни продукти за едно лице от целевата група се увеличиха в размер на 2.90 лв. за ден.

Основната дейност по договора е осигуряване на топъл обяд, включващ предоставяне на супа, основно ястие и хляб за 50 лица. Допустимите целеви групи за проекта са следните:

– лица без доходи или с ниски доходи под линията на бедност – хора в затруднение поради влошената икономическа обстановка в страната;

– хора, които поради възрастта си или налични увреждания са в по-висок риск от заразяване и неблагоприятно протичане на инфекцията;

– лица, поставени под карантина – без доходи или с ниски доходи, под линията на бедност, без близки, които да им окажат подкрепа;

– лица, обект на социално подпомагане, за които е установена нужда от допълнителна подкрепа и в условията на извънредна епидемиологична обстановка са в невъзможност да задоволят основните си жизнени потребности.

Мария ПИЩАЛОВА

ПОДКРЕПА НА ПРИСТИГАЩИТЕ УКРАИНСКИ ГРАЖДАНИ В ОБЛАСТ ПАЗАРДЖИК

Създадена е необходимата организация на взаимодействие и координация между всички държавни институции, общини, здравни заведения, бизнес и НПО на територията на област Пазарджик за осигуряване възможности за настаняване и бързо решаване на възникващите въпроси, касаещи пристигащите в нашата област граждани от Украйна, търсещи временна закрила. Това съобщи областният управител на Пазарджик Иван Васев.

В Областна администрация – Пазарджик работи координационен център /телефони +359 34 40 00 12, 40 00 01 от 9: 00 до 17:30 ч. и денонощно на тел. +359 887 796 579/, който обработва и предоставя информация за наличните ресурси за настаняване на граждани, пристигащи от Украйна. Той координира взаимодействието между държавните органи и местната власт за осигуряване на институционална подкрепа по отношение на здравеопазване, социално подпомагане, образование, трудова заетост и други възникнали нужди. Областният управител допълни, че най-важно е до три дни тези граждани да направят регистрация по настоящ адрес в Регионално звено „Миграция“ към ОДМВР – Пазарджик, за да им бъде оказана нужната подкрепа и временна закрила, съобразно законодателството. Към днешна дата официално регистрираните украински граждани на територията на област Пазарджик са 56. Те са посочили регистрация по настоящ адрес в общините Пазарджик, Септември, Пещера, Панагюрище и Стрелча. В седемте дирекции за социално подпомагане в областта са сформирани мобилни екипи от социални работници, които при необходимост посещават на място лицата за установяване на потребностите им от подкрепа и консултиране. Осигурен е и ресурс от леглова база в лечебните заведения в Пазарджик, Велинград и Панагюрище. По данни на РДПБЗН – Пазарджик, в областта има общо 16 колективни места за защита на населението (скривалища). Те са собственост на юридически лица, на МВР и на общини. Съгласно изискванията на ЗУТ, всички по-нови сгради също разполагат с подземни помещения, които могат да изпълняват ролята на средство за защита.

Включване на доброволните формирования в дейностите по подкрепа и закрила на украинските бежанци бе един от акцентите в срещата на областния управител Иван Васев с представители на Националната асоциация на доброволните формирования в България, на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“, на общините в областта. 11 са регистрираните доброволни формирования в област Пазарджик. В тях са включени общо 143 лица, които са преминали първоначално обучение, някои от тях вече са участвали активно в преодоляването на кризисни ситуации при пожари, наводнения и COVID пандемията.

По време на срещата е представена и новата Стратегия за развитие на доброволните формирования за предотвратяване или овладяване на бедствия, пожари и други извънредни ситуации в република България за периода 2021-2030 г.

Димитър ДИМИТРОВ

ЗА ДЕНЯ НА СВОБОДАТА ОТ БРАЦИГОВО

03.03.2022

С почетен караул, под звуците на българския химн и издигане на трибагреника на 3 март на бул. „Освободители“ в Брацигово, пред паметника на руските воини, започна тържественото честване на националния ни празник.

Слово по повод 144 години от Освобождението произнесе директорът на Градския исторически музей – Брацигово. Той припомни историческите събития от 3 март 1878 година и тяхното значение за последвалите събития преди 144 години. „Датата 3 март има няколко аспекта: международен, политически, военен и най-вече – изстрадан от жестоката съдба на българския народ пет века под османско робство…

Трети март не е край, а начало – начало на възстановяване на българската държавност, което преминава през тежкия за нас Берлински договор, през Съединението, през рисковата за нашата държавност Сръбско-българска война, през Илинден и Преображение на 1903 година, през двете Балкански и Първата световна войни… Преминава и оставя следи върху нашата най-нова история!“, каза Петър Донов. Той припомни, че на 3 март се прекланяме пред паметта на над 100 000 загинали воини – руснаци, украинци, беларуси, литовци, финландци, поляци, румънци. „Свободата не ни е поднесена, за нея живота си дават десетки хиляди наши предци в годините на тъмното робство: Апостолът Левски, идеолозите на националната революция Раковски, Каравелов, Васил Петлешков; загиналите във войната български опълченци…“, каза още директорът на ГИМ и призова да помним поуките на историята.

Изяснен бе и приносът на малкия ни градец в боевете на Шипка и в защита на Самарското знаме.

Преди основната церемония бяха поднесени цветя пред паметната плоча и дома на опълченеца от Брацигово Тодор Чомов. През настоящата 2022 г. почитаме 100 години от смъртта му.

На честването на националния празник присъстваха кметът Надежда Казакова, председателят на Общинския съвет инж. Веселина Дамова, заместник-кметът инж. Мария Батаклиева, секретарят на Общината Йордан Павлов, жители и гости на Брацигово.

Трети март бе тържествено отбелязан и във всички населени места от селищната система – Равногор, Розово, Бяга, Козарско и Исперихово.

ВАКАНЦИЯ & СПА ЕКСПО

Изложението е най-важното събитие в календара на туристическата индустрия в България, което всяка година привлича водещи компании от страната и света.

За разлика от 2020 и 2021, тази година събитието бе изцяло присъствено и под наслов „Да се върнем към нормалното!“. Събирайки десетки изложители, изложението имаше и активна конферентна част през двата дни. Сред участниците, избрали ВАКАНЦИЯ & СПА ЕКСПО, за да промотират своите дестинации и туристически продукти, бяха национални и регионални бордове по туризъм, представителни браншови организации, туроператори и туристически агенции, хотели и курорти, спа и уелнес центрове, специализирани агенции за еко и селски туризъм, голф, винен и кулинарен, детски и младежки туризъм. На изложението се представиха също производители и доставчици на хотелско, спа и фитнес оборудване и на специализиран софтуер; транспортни компании, места за забавления и атракции, арт и спортни клубове, както и професионални учебни заведения, школи за чуждоезиково обучение, издателства и медии с фокус върху травъл индустрията.

Залагайки на много сериозна съпътстваща програма, изложението се превърна във форум, в място за споделяне на идеи и търсене на решения.

Мария ПИЩАЛОВА

КОЛОНКАТА НА АДЖЕЛАРОВ

Човекът като истински герой от литературата

Живка Аджеларова
На Димитър Аджеларов

Онези, които са чели романа „Погнусата“ от Жан-Пол Сартр, сигурно са се замислили доста, когато погледът им е попаднал върху следния откъс:

Рекох си, че за да прекрасне в приключение някоя най-обикновена случка, е необходимо и достатъчно да започнеш да я разказваш. Именно това подвежда хората: човек винаги е разказвач на истории, той е обграден от своите и чуждите истории. Чрез тях осмисля всички събития и се стреми да живее живота си, сякаш го разказва.[1]

Вероятно няма да сгрешим, ако добавим, че доста често човек дори се превръща в един от главните герои в своите разкази. Например, когато вечер се приберем вкъщи, се случва да споделяме с близките си как е минал денят ни и при това превръщаме в персонажи на собствената си история всички реално съществуващи лица, в това число и себе си. В този ред на мисли може би възниква въпросът дали сме действително съществуващи живи хора, или сме просто едни герои, които чакат своето време, за да бъдат разказани от някого и така да заживеят в мислите на останалите?

Ние постоянно се отразяваме в другите, те ни отразяват и живеем в една непрестанна игра. (…) Отразяват ни, ние не сме съвсем наясно кои сме, нито къде точно живеем. (…) [2]

Авторът Петър Денчев по доста фин начин ни въвлича в сърцевината на своите съждения върху една доста любопитна теория:

Първо искам да кажа, че сме двама. (…) Една действителност, две гледни точки. Така е, защото единият, който говори, не иска да изпитва срам от илюзиите на другия, докато мълчи, и обратното. И така се редуват – единият говори, другият мълчи. Тук, разбира се, не съществува някакво раздвоение на личността, някакъв психиатричен момент. Така се справям по-добре със света, като си представям, че една част от живота ми се разиграва от един герой, а другата я разказва някой, който знае всичко и тихичко се подиграва на събитията и героите. Включително и на мен. [3]

Ако отново се върнем към гореописаната ситуация, в която разговаряме за изминалия ден с близките си, може би ще се замислим за процента вероятност теорията на Денчев да е истина. В нашия пример ясно можем да различим едната част от личността – извършващата действието, и другата – разказващата събитията. Възможно е подобна идея да се отнесе не само към случки от миналото, които първо сме извършили, а после си спомняме и разказваме, но и към тези в настоящето, ако си представим, че някой ни наблюдава и коментира всяка наша постъпка, точно както ние наблюдаваме и коментираме извършеното от някой литературен герой по време на четенето на книгата или малко след това. Тогава мислите ни започват все повече да се задълбочават в разсъждения за същността на настоящето и миналото, въпросът дали тези области от пространствено-временния континуум съществуват действително, или отново са плод на нечие въображение, къде и как се появяваме ние и какво ни свързва с литературните герои.

Към едно правдоподобно гледище ни отправят следните няколко изречения от Жан-Пол Сартр:

Разкриваше ми се истинското естество на настоящето: то беше онова, което съществува, а всичко неприсъстващо в него не съществуваше. Миналото не съществуваше. Ни най-малко. Нито във вещите, нито дори в мисълта ми. (…) Когато ролята му приключваше, всяко събитие кротко и от само себе си заемаше място във въображаема кутия и понеже е трудно да си представиш небитието, се превръщаше в събитие „на почетна длъжност“. (…)

(…) Той (героят) се нуждаеше от мен, за да има битие, а аз се нуждаех от него, за да не осъзнавам своето собствено. Набавях суровината, онази суровина, която притежавах в излишък, но не умеех да използвам: съществуването, моето съществуване. А неговата задача бе да представя. Стоеше пред мен и бе обсебил живота ми, за да ми представи своя. Аз вече не забелязвах, че съществувам, вече съществувах не чрез себе си, а чрез него; заради него дишах, всяко от движенията придобиваше смисъл извън мен, тук, точно насреща ми, в него…[4]

Нека надникнем и в разсъжденията на получилата Нобелова награда за литература през 2018 година полска писателка Олга Токарчук, която допълва въпроса с тезата си, че хората и литературните герои идват от един и същи свят, остават за малко в пространството, което смятаме за реалност, и отново се пренасят на едно и също място.

…предполагам съществуването на някакво пространство, където тези персонажи пре-екзистират, преди да се появят върху страниците на нашите книги и оттук в живота ни. Нали същото се отнася и за останалите не-материални и не-човешки същества: боговете, светците, демоните. Те пребивават някъде, преди да ги извадим на дневната светлина на съзнанието си. Изглежда, там те остават непокътнати, съдържат в себе си своите минало и настояще, всичките си черти, резюме на историята си, а ние знаем за тях толкова, колкото после ще кажем, всичко останало е закрито, можем най-много да гадаем за него.

Всъщност това не се отнася единствено за въображаемите създания, родени от фантазията. В същата тази сфера живеят и историческите фигури, славните личности, които отдавна вече са умрели, но които по някакъв начин ни съпътстват в живота като примери за подражание, авторитети, обекти на възхищение и други подобни. [5]

Нека тук обърнем внимание на факта, че голяма част от нас не сме нито исторически, нито политически, нито каквито и да било други славни фигури, затова към въпроса дали и обикновеният човек не се доближава до начина на съществуване на литературния герой, бихме могли да допълним още няколко реда:

Вярно е, че когато литературни персонажи и човешки същества са настояще, пряк контакт, реалността на последните е по-силна от тази на първите – нищо не е така изпълнено с живот, както тялото, което може да видиш, да пипнеш – и все пак разликата изчезва, когато и едните, и другите се превръщат в минало, в спомен, и то със значително предимство за първите спрямо вторите, чийто разпад в паметта е неизбежен, докато литературният герой може да бъде възкресяван безкрайно много с минимално усилие, като разгърнеш страниците на книгата и се спреш на подходящите редове. [6]

Но ако имаме предвид, че в хода на времето голяма част от книгите се изгубват, биват откраднати или унищожени при инциденти, при което историята на литературните герои в тях изчезва безпаметно, също както и споменът за нечий човешки живот избледнява много години след смъртта, то тогава бихме могли с пълно право да смятаме за подобни съдбата на персонажа и тази на обикновения човек. Това би могло да ни убеди, че е абсолютно възможно въпросните обекти всъщност да представляват две страни на една и съща монета – литературата.

---

[1] Жан-Пол Сартр, „Погнусата“, изд. „Фама“, библиотека „Хексагон“ №7, 1993, превод от френски: Мария Коева
[2] Петър Денчев, „Превъртане“, ИК „Жанет-45“, Пловдив, 2021, с. 17
[3] Пак там, с. 9
[4] Жан-Пол Сартр, „Погнусата“, изд. „Фама“, библиотека „Хексагон“ №7, 1993
[5] Олга Токарчук, „Чувствителния разказвач“, ICU, София, 2021, превод от полски: Крум Крумов, с. 221-222
[6] Пак там, с. 193

Живка Аджеларова, която написа писмо до Апостола:

Коренът не ни спира да бъдем свободни

Нашите сънародници да използват свободата си с кауза и да я влагат в качествени идеи, пожелава младата пловдивчанка

Чухте ли вече за Живка Аджеларова?

Тя е на 24 години и е от Пловдив. Погледите върху нея се насочиха, след като навръх почитането на Васил Левски тя разчувства пловдивчани с писмото си, написано на Апостола на свободата. В деня на Освобождението се питаме – какво подтикна това младо момиче да напомни толкова силно и искрено кой е човекът на 21 век и какво е битието му?

Живка завършва Езикова гимназия „Иван Вазов“ в Пловдив, а по-късно „Италианска филология“ в Софийски университет, където към този момент изучава магистърска степен в специалността „Преводач-редактор“. Постоянно около себе си държи по една книга и не може да си представи живота без библиотеката си. Обича да пише и определя авторите по-скоро като първия читател на едно самородило се произведение. Доброволец е на „Пловдив чете“. Има множество публикации в различни вестници и сайтове. Води колонка към общинския вестник на Брацигово – „Априлци“, която унаследява от вече покойния си дядо и решава да възстанови преди близо две години.

Мечтае да се занимава с преводаческа дейност, която да свърже професионалния ѝ път с най-голямата ѝ любов – литературата. А съвсем скоро ѝ предстои да получи в ръцете си диплома за изпълнената ѝ детска мечта – да владее свободно италиански.

С Живка разговаряме за подтика да напише чувствените си думи към Апостола, за разбиранията за свободата в днешно време и усещането да бъдеш у дома.

Ето какво сподели младата пловдивчанка пред TrafficNews:

– Живка, нека първо започнем от това как стигна до идеята да напишеш писмо до Левски?

– Ако погледнем в исторически план, явлението на писане на писма се появява в момент, в който в обществото текат процеси на изменения. Така например през 18 век изцяло се променят ценностите, като едновременно с това наблюдаваме връх в писането на писма. В съвремието целият ни живот е твърде динамичен, случват се много неща за кратко време, но те отлитат. Затова се наблюдава и към днешна дата в литературата тенденцията да се пишат писма. Те ни карат да си зададем въпроса дали общуваме пълноценно и дали разбираме другия наистина.

– Кой и как забеляза писмото ти и реши да го прочетеш пред аудиторията?

– Много ни липсва емоцията в днешно време и излиза, че се страхуваме да я изразяваме. Мисля, че емоционалността в писмото помогна то да излезе пред публика. Иначе от комитет „Васил Левски“ ми гласуваха доверие, което малко по-късно получих и от Община Пловдив. На мен лично ми беше доста трудно да го прочета пред обществото, тъй като засяга тежки теми. Радвах се, че го избраха, но беше предизвикателство. И не защото смятам, че има място за осъждане, по-скоро са засегнати общочовешки теми, но тежки да се споделят.

– В писмото си говориш за кръвния данък, който в днешно време плащаме на летищата, изпращайки близките си. Защо реши да направиш такава препратка?

– За мен това е болна тема. Чужбина ни отнема истинската комуникация. Не ни позволява истински да срещаме близките си хора, да ги поглеждаме в очите. Остават ни чат или телефонен разговор – да, възможност да си кажем основните неща. Но връзката е скъсана. Освен това смятам, че България губи ценни хора, които може да помогнат с развитието ни в множество аспекти. Но сами сме си го избрали. Когато излетиш в чужбина, си мислиш, че социалните мрежи ще запазят пълноценния

контакт с близките ти. Но това в същността си се оказва една измамна представа. Просто сме заблудени в това отношение, иначе не смятам, че мога да виня някого за това.

– Това ли те накара да останеш да се обучаваш и продължиш професионалния си път в България?

– Основен фактор всъщност е моята мечта да бъда преводач. Не смятам, че тя може да бъде пълноценно изпълнявана от други части на света. Още нещо, където и да бъда в България – аз ще бъда вкъщи. По света винаги ще бъда чуждата. Категорично смятам, че страната ни заслужава да останем тук и да се постараем да я изкараме от кризата. Поотделно шансовете ни са малки, но ако всеки от нас опита – можем и да успеем.

– Има ли нещо, което не ѝ достига на България, за да накара всички свои деца да останат тук?

– По-скоро чужбина блазни. Представя им светът бляскав. Но да отидеш на екскурзия и да видиш само красивите градове, в които привидно всичко им е наред, не е реално. Тук си знаем проблемите и те не са малко.

– Винаги можем да намерим нещо, заради което да не сме доволни. Кое е това, което те кара да се гордееш, че това е страната ти?

– Правила съм си експеримент. Ако един чужденец дойде и неутрално ни посочи благата, които забравяме, си даваме сметка, че не можем без тези неща. Имаме природа, красота, любов, култура. Коренът ни. Също намирам българския народ за прекрасен. Тук имаме сериозно развита човещина. Дава се сигнал за проблем и виждаш как народът веднага е готов да помага.

– В твоето писмо до Левски силно засягаш темата за свободата – такава, за каквато той бленува. Ти самата обаче как си я представяш?

– Това е безкрайно сложно понятие. Защото тя е израз на нашите представи и мисъл. Иначе в ежедневието си трябва много да се съобразяваме – с обществото, с работодател, с колеги или преподаватели. Затова тя идва в един по-абстрактен смисъл. Дали ще пишем, рисуваме, изразяваме себе си чрез изкуство – тя е там.

– В този смисъл, можем ли да обвържем свободата с неподчинението?

– Не. Неподчинението е съвсем различно нещо. Дори в свободата има правила. При нея говорим за израз на мисъл, а не на действия. Такава изявена своенравност, каквато Апостола е притежавал, не мисля, че можем да срещнем в днешно време. Но определено има хора със свободно мислене, мнение, макар времената да оказват влиянието, което предизвиква и отключва в нас определени реакции. Като израза на свободолюбието например.

– Сподели ми, според теб, възможно ли е да се чувстваш свободен, когато си далеч от своя корен?

– Ако свободата няма корен, леко се превръща в свобода. Коренът не ни спира да бъдем свободни. Ако знаем заветите, можем да открием новото. И в това се измерва свободата – да търсиш новото посредством наученото от старото.

– За финал да си честитим свободата, която празнуваме благодарение на личности, притежавали свободолюбивия дух. Какво искаш да пожелаеш на българския народ днес?

– Пожелавам им да са здрави и да не се страхуват да се борят за всичко онова, което смятат за добро! Време е най-накрая да си дадем сметка, че България може действително да се постави наравно с другите страни, заради големите умове, които е отгледала и възпитала! Пожелавам на нашите сънародници да използват свободата си с кауза, да я влагат в качествени идеи, които да помогнат за личностното и общественото развитие! И не на последно място, пожелавам способните хора да се върнат в Родината и да помогнат всичко онова, за което копнее целият ни прекрасен народ, да се случи!

Въпросите зададе: Соня Желязкова
Разговорът е публикуван в рубриката
„Различните млади“
на новинарския портал TrafficNews

Национален пролетен тенис турнир за купа „Васил Петлешков“

СКТМ – гр. Брацигово организира национален пролетен турнир по тенис на маса за аматьори за купа „Васил Петлешков“ на 03.04.2022 г. от 10:00 ч. в спортната зала на с. Бяга.

За записване – 0899220967 (Йордан Паунов).

Всяка година турнирът през месец април е посветен на годишнината от Априлската епопея в Брациговски въстанически пункт. Тази година се навършват 146 години от най-революционната пролет в България.

Община Брацигово намери решение на проблема със старите автомобилни гуми, които хората изхвърлят край контейнерите или в паркове и зони за отдих

За целта Общината сключи договор с „ФЕНИКС ГРИЙН“ ЕООД. Гумите, които ще бъдат събрани от Община Брацигово, ще бъдат предавани на фирмата за оползотворяване. Предстои първите събрани количества да бъдат предадени през месец май.

Община Брацигово е от малкото общини, намерили решение на проблема с автомобилните гуми – доста тежък, особено в периодите на смяна на гумите. Градът буквално се зариваше с тях – всеки ги изхвърля където му падне. Допълнително затруднение идва от вида на отпадъка, забранен депониране на регионалното депо.

Във връзка със сезонната смяна на автомобилни гуми от домакинствата, Община Брацигово напомня на гражданите да изхвърлят старите си автомобилни гуми единствено на обособеното за целта място – бензиностанция КА ОЙЛ на бул. „Трети март“.

Правилното освобождаване от старите автомобилни гуми е важна мярка за по-чист въздух и сигурна превенция срещу нерегламентираното им събиране и последващото им използване за отопление, което би имало сериозни последствия върху качеството на атмосферния въздух.

ОБЩИНА БРАЦИГОВО

О Б Я В А

ЗА ОБЩЕСТВЕНО ОБСЪЖДАНЕ

На основание чл. 127, ал. 1 от Закона за устройство на територията Община Брацигово

У В Е Д О М Я В А

всички заинтересовани физически и юридически лица за провеждане на процедура по обществено обсъждане на проект за изменение на Общия устройствен план на с. Равногор, общ. Брацигово, за имот с идентификатор 61220.19.721, м. Криви ленища, по КККР на с. Равногор, общ. Брацигово. Действащата устройствена зона на ОУП за този имот е ППС (предимно производствена и складова дейност), а предвиждането за промяната е да стане ЖМ (устройствена зона и терени за преобладаващо ниско жилищно застрояване с височина до 10 м).

Общият устройствен план се изменя на основание чл. 134, ал. 1, т. 5 от ЗУТ по искане на „Смарт корект“ ЕООД.

Проектът за изменение на ОУП е на разположение на интересуващите се всеки работен ден в сградата на Община Брацигово, находяща се в гр. Брацигово, ул. „Атанас Кабов“ 6А, и е публикуван на интернет страницата на Община Брацигово на електронен адрес: https://www.bratsigovo.bg

Обществено обсъждане на проекта за изменение на Общия устройствен план на община Брацигово ще се проведе на 22.03.2022 г. от 10:00 часа в сградата на Младежки дом – гр. Брацигово, ет. 2.

Писмени становища могат да се предоставят в срок до 14 (четиринадесет) дни след датата на общественото обсъждане – до 05.04.2022 г., на адрес: Община Брацигово, гр.Брацигово, ул. „Атанас Кабов“ №6А.

„ПРЕМИНАЛ МАЙСТОР ПРЕЗ ЗЕМЯТА“ – НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС, ПОСВЕТЕН НА КОЛЮ ФИЧЕТО

Община Дряново и Историческият музей в града обявиха национален конкурс под мотото „Преминал майстор през земята“, посветен на майстор Колю Фичето.

СТАТУТ

Конкурсът е посветен на майстор Колю Фичето – талантливият творец, който започнал своя път от Дряново и чрез съзидателния си гений сътворил множество сгради, къщи и мостове, които и днес будят удивление.

Колю Фичето е бил и обществено ангажирана личност, милееща за свободата и благоденствието на българите и е една от най-ярките фигури на Българското възраждане.

I. ЦЕЛИ:

Да открива, популяризира и подпомага развитието на детски таланти в областта на изобразителното и словесното изкуство.

Да утвърди любовта на подрастващите към един от най-ярките представители на Българското възраждане – майстор Колю Фичето, роден в гр. Дряново.

Да разшири познанията на учениците за живота, творчеството и завета на прочутия майстор и да им даде широко поле творчески да пресъздадат образа и атмосферата, в която е живял.

Да включи тази тема по-активно при възпитанието и образованието на деца в съвременното общество.

Да активизира деца и учащи, техните родители, учители и преподаватели за годишна духовна среща на малките творци от цялата страна, споделящи своите впечатления и почит към големия архитект и строител.

II. УЧАСТНИЦИ:

Деца от детски градини в III и IV група и ученици от I до XII клас за всички детски заведения, училища, школи и извънучилищни звена в България.

III. РЕГЛАМЕНТ:

Конкурсът се провежда в ЧЕТИРИ възрастови групи и всеки участник може да представи най-много ДВЕ ТВОРБИ.

Първа възрастова група – III и IV група от детски учебни заведения.

Втора възрастова група – I-IV клас.

Трета възрастова група – V-VIII клас.

Четвърта възрастова група – IX-XII клас.

IV. РАЗДЕЛИ:

Конкурсът се реализира в два раздела:

Раздел 1: ИЗОБРАЗИТЕЛНО ИЗКУСТВО

Условия за участие:

– няма ограничения в техниките и материалите;

– участниците изпращат до две творби;

– рисунката трябва да е с размери 35/50 см;

– рисунката не трябва да е с паспарту или с рамка;

– всички получени рисунки остават във фонда на Исторически музей – Дряново и не се връщат.

Върху гърба на всяка творба е необходимо да бъдат четливо написани:

– име на творбата;

– трите имена на автора, възраст (навършени години), точен адрес, e-mail, телефон за контакт;

– име на школата/учебното заведение, адрес и ръководител (ако не работи самостоятелно).

Конкурсът се провежда в четири възрастови групи:

– първа възрастова група – III и IV група от ОДЗ/ЦДГ;

– втора възрастова група – I-IV клас;

– трета възрастова група – V-VIII клас;

– четвърта възрастова група – IX-XII клас.

Раздел 2: ЛИТЕРАТУРНО ТВОРЧЕСТВО

– ПОЕЗИЯ;

– ПРОЗА (есе или разказ).

Условия за участие:

– в конкурса могат да участват всички ученици от I до XII клас;

– всеки участник представя до 2 (две) стихотворения или 1 (едно) произведение в проза;

– възможно е участие и в двата раздела.

Възрастови групи:

– втора възрастова група – I – IV клас;

– трета възрастова група – V - VIII клас;

– четвърта възрастова група – IX - XII клас.

Всяка творба задължително трябва да съдържа следната информация:

– заглавието на творбата;

– трите имена на автора;

– възраст, клас;

– град/село, област, училище (ОДК) клуб, др.;

– адрес и телефон за контакт;

– името на преподавателя/ръководителя и негов телефон за връзка.

ВАЖНО!

– регламентираният размер на творбите е до 2 (две) страници, формат А4, с шрифт Times New Roman – 14;

– творбите да се изпратят на e–mail: ***ficheto_im@abv.bg*** до **10. 05. 2022 г**.

V. НАГРАДИ:

Във всеки раздел и всяка възрастова група ще бъдат раздадени грамоти и награди за първо, второ и трето място. Предвидена е и специална награда на Исторически музей – Дряново, и Община Дряново, както и поощрителни награди.

VI. СРОК ЗА ИЗПРАЩАНЕ НА КОНКУРСНИТЕ ТВОРБИ:

КРАЕН СРОК: **10. 05. 2022 г.** – ВАЖИ ДАТАТА НА ПОЩЕНСКОТО КЛЕЙМО.

Адрес за изпращане на конкурсните творби в раздел „Изобразително изкуство“:

гр. Дряново, 5370, ул. „ Шипка“ № 82
ЗА НАЦИОНАЛНИЯ КОНКУРС
„Преминал майстор през земята“.

Тел. за връзка – 0898542992, Гергана Симеонова.

ОБИСК

(Из цикъла „Разкази от разни времена“)

Корава жена излезе Тянка и всички ѝ се чудеха как ли успява да върти къщата съвсем сама. Беше една такава ситничка, дребничка...

А пъргава като пружинка!

Прозорчето ѝ светваше преди всички други и много преди да се чуе какъвто и да било човешки глас. Докато съмне, тя вече беше разхвърляла сено из яслите, издоила кравата и сварила млякото.

Нямаше как – само него можеше да предложи на трите си дъщерички, най-голямата от които току-що бе навършила десет. И да добави я по картофче, я по коматче от засъхващия царевичен хляб, че житото отдавна се бе свършило. На нейните ръце лежеше и болният ѝ свекър – преди време як и жилав мъж, но понастоящем грохнал и почти обездвижен старец.

Пустата му война! Направи така, че Тянка да бъде за всичко в къщата – и жената, и мъжът. Налагаше ѝ се сам-самичка да оре, да копае, дърва да бере... Женски работи ли бяха това? Но никой не я питаше.

Минаваше вече повече от година, откакто взеха мъжа ѝ запас и не го върнаха повече. Изпратиха го някъде из Новите земи, по Беломорието. От време на време той се обаждаше от там с по няколко реда, колкото да се разбере, че е жив и здрав.

Но какво от това?

Писмата нито можеха да влачат ралото, нито да въртят брадвата. Вярно, че не беше единствената жена от селото в това положение, но другите все пак се уповаваха на някаква помощ – къде от брат, къде от сват, къде от по-големшките момчурляци. Но тя беше невеста другоселка. Никого си нямаше тука. А като за капак на всичко, през последните месеци излизането по кърищата и горите стана много опасно. Навсякъде се шушукаше за шумкарите, които се бяха навъдили наоколо, но незнайно къде точно.

Тоя били пресрещнали!... Оня били пресрещнали!...

Говореше се много, но не се намери някой смелчага, който да каже: „Мене срещнаха... Видях ги с очите си...“

Изпуснеше ли се човек да проговори, и току-виж го гръмнали като горския от съседното село. Него, както се разчу, в кръчмата го бяха заклещили. Теглили му куршума пред очите на всички. За назидание на другите. Пък на който му държи, нека пак да говори!

Че е така и Тянка знаеше.

През една нощ на отминалото лято на вратата им внезапно се захлопа. И то с все сила. Уплаши се тя, но все пак надзърна навън, за да разбере какво става.

Беше мъжът ѝ. Дали му няколко дни отпуска, както се разбра отпосле.

– Гочо, бе! Дяволе! Ти ли си? Че защо е това лумкане, душата ми извади?...

А той – жълт зелен! И разтреперан като да умираше от студ. Думичка не можеше да каже. Просто се втурна в стаята и като полудял започна да прегръща децата си, да ги целува и да плаче със сълзи.

После се разбра какво му се е случило. Хванал бил той последния влак, слязъл на най-близката спирка, но нали оттам после има още, горе-долу десетина километра, разбързал се по шосето.

– И гледам в тъмното – разказа ѝ след малко пребледнелият мъж – светват едно след друго две огънчета. Стана ми ясно, че са цигари, но се зачудих кой ли пък ще е излязъл да пуши из пущинаците посред нощ. Тогава изскочиха на пътя двама и докато се усетя, грабнаха ме от двете страни. „Стой! Кой си и какъв си?“ – викат ми.

А на мен сърцето в гащите ми отиде. Видях, че са разбойници някакви. И пушки имаха преметнати през раменете...

„Запасняк съм – отвръщам. – В отпуска... Не съм си виждал децата от месеци, та... Прибирам се... Не съм лош човек...“

Оглеждат ме от горе до долу и виждат, че е така – то нали и по дрехите си личи какъв съм.

„Колко деца имаш?“ – пита единият.

„Три.“

„Хм! – сумти той. – А какво носиш в торбата? Бомби ли?“

„Хайде, холан! Бомби! Хляба от дажбата си нося. И две-три консерви... Армаган за малките...“

„Давай го тука. И какво да те правим сега?“

Тогава се обади и вторият, ама с един глас... Много страшен!

„Какво му се обясняваш на тоя папуняк, бе? Режи му гръкляна и да вървим!“ – вика.

Така ме изплаши онзи, че езика си глътнах. Разбирах, че въобще не се майтапи. Добре, че първият, излезе по-милостив.

„А бе, три малки деца има човекът. Защо да го правим зян?“

И се обръща към мен:

„Слушай, ще те пусна, но ако се чуе, че си казал някому кого си срещнал, не гръкляна, ами цялата глава ще ти отрежа. Разбра ли ме?“

Как няма да го разбера!

– Пуснаха ме те, а после нагоре – аз на бегом... А ти слушай хубаво! Изтървеш ли се някъде, да знаеш, че ще ни намерят. Нито думичка никому!

Така и никой не разбра какъв късмет е извадил Тянкиният Гочо. Даже и баща му. Че инак не се знаеше какво може да ги сполети.

Случи се така, че веднъж и самата Тянка се сблъска с шумкарите. Беше късно през есента и тя, страх не страх, подкара магарето към гората. Идеше зима и трябваше да се набавят дърва за огрев. Сама си ги беше насякла, макар че дръжката на брадвата ѝ беше дълга почти колкото нея. Но пустата неволя!

После – товар по товар, започна да ги превозва към двора. Веднъж, два пъти, но на третия – какво да види? Върху нейната купчинка дърва насядали на припек трима от ония същите. Не ѝ трябваше много, за да ги разбере кои са и какви са.

Като я видяха да изниква на пътеката, и те се стреснаха и наскочиха. Но бързо се усетиха, че е сама.

– Какво, булка? За дървата ли? – попита я единият.

– За тях. Че нали зима иде...

– А ти мъж нямаш ли?

– Запас е из Гръцко... А друг за помощ си нямам...

– Хе-е-й, пустите му фашисти! В какви времена са ни вкарали! Една педя жена, самичка дърва да си бере. А? Хайде, дай магарето да ти помогнем... Ама ти нали знаеш кои сме? И че не трябва да казваш кого си видяла?

– Знам, знам. На мен не ми влиза в работата кой къде ходи, че празни приказки да приказвам... Аз само за дървата...

– Така, така...

Натовариха ѝ набързо магарето и я проводиха, без дори да я докоснат.

„Що за хора бяха това?“ – чудеше се Тянка.

Нищо лошо не ѝ направиха... Помогнаха ѝ... Лоши ли са, добри ли са – само Господ можеше да знае.

Но че не бяха в ред нещата, не бяха. Разбра го в началото на все още снеговития март. През един от онези дни селото осъмна в блокада. А всичко наоколо почерня от униформи.

То полицаи, то войници!

Блокираха и улиците, и къщите. И започнаха да тършуват навсякъде – из плевници, из обори, из тавани...

Допускаха само от време на време, я на жена, я на дете, да отскочи с бакърче до чешмата и да си налее вода.

Тръгна нататък и Тянка. Нямаше как. Но ако можеше да предположи каква гледка ѝ предстоеше да види, най-вероятно би предпочела по-скоро от жажда да умре, отколкото да излезе.

Чешмата беше на мегдана и когато тя с разтреперени крака стигна дотам, едва не припадна. Свят ѝ се завъртя, стомахът я присви и тя се прислони към близкия зид, за да не падне. И за да повърне.

Ужасът, който изпита, беше неописуем. Пред нея имаше група полицаи, които държаха три кола с набучени върху тях човешки глави. Изцъклени, посинели и с висящи от шиите им кървави съсиреци.

– Повръща, щото май позна брат си – изкоментира една от онези всезнаещи селски жени, които никога не пропускат случая да вземат думата.

– Чий брат? – веднага се обърна капитанът, който командваше зловещия парад. – Я, ти! Ела тука! Кой е брат ти?

– Никой – с глас, който съвсем се беше загубил, успя да прошепти Тянка.

– Имаш ли брат? Къде е? – озлоби се капитанът.

– Имам... Но него отдавна го няма тук... Отиде преди година да работи някъде из градовете...

– Я из градовете, я из шумата! А мъж имаш ли? Къде е той?

Душа не ѝ беше останала на Тянка, но нямаше как да не отговаря.

– Запас е... В Гръцко...

– Я в Гръцко, я из пущинаците! Знам ви вас! – гласът на капитана ставаше все по-язвителен. – Къде живееш? Води ме у вас!

Тръгна Тянка, а след нея и група полицаи с пушки в ръцете. Като да конвоираха престъпник.

Пред вратата им ги посрещна най-малката от дъщерите. Тя май не разбираше какво точно се случва и не изглеждаше да е много изплашена.

Като я видя, капитанът веднага смени тона си:

– Я кажи, малката, знаеш ли къде е баща ти?

– Знам – отговори самоуверено момиченцето.

– Къде е?

– Елате и ще ви покажа!

Детето пъргаво се врътна и се шмугна през входната врата, а капитанът мигом извади пистолета от кобура и кимна с глава на следващите го полицаи.

Пристъпвайки внимателно, може би очаквайки някаква въоръжена съпротива, един по един всички са оказаха в една съвсем обикновена селска стая. А там, на стената, между долапите, с малко пиронче беше прикована географска карта.

– Ето тук е! – спря се момиченцето и посочи с малкото си пръстче района около Ксанти.

Капитанът занемя. Ако мисията му по залавянето на шумкарите не беше толкова сериозна, най-вероятно щеше да се разсмее, но сега не можеше да си позволи да забрави за какво е дошъл.

– А баща ти пистолет има ли? – продължи да подпитва той, доколкото му беше възможно по-безобидно.

– Има – дочу се и изненадващият го отговор.

– Така ли? А къде е?

– Елате! Ще ви покажа!...

И малката информаторка поведе групата след себе си към другата стая. Там пък до стената имаше изправен един стар дървен шкаф, боядисан, видимо преди много време, с блажна зелена боя.

– Ето го!

И детето дръпна едно от двете чекмеджета. В него наистина се видя пистолет, и то не само един. Само че глинени... Изработени като свирки. От онези, които се продаваха на децата по панаирите. Останали бяха от предвоенните години, когато и Гочо се бе опитвал да върти подобна търговия.

Тази находка обърка капитана съвсем. И като не се сети за какво повече да пита, отпусна ръката с пистолета и изкомандва:

– Хайде обратно!

Но не пропусна да се закани:

– А ти му мисли, ако си ме излъгала!

Подкованите ботуши изтрополиха по дървения под. Тишината, която настана след тях беше като в гроб. Мълчаха всички – и свекърът, лежащ през цялото време на миндера си, и Тянка, и вкопчените в нея момиченца.

„Ама че вълчи времена! – замисли се тя. – Всички са се хванали гуша за гуша! Върви, че разбери кой какъв е и за какво се бори! Кои са лошите и кои – добрите? И останали ли са изобщо добри хора в тоя объркан свят? Господи, Господи!“

Димитър ДЪНЕКОВ

Приятели,

това летящо магаренце трябваше да долети при вас доста по-рано. Но когато човек се бори за живота си – в болницата и извън нея, а после – за пълно възстановяване, отнемащо много месеци, тогава дори и летящите магаренца трябва да изчакат малко. Затова след месеци работа и тормоз върху всички замесени, днес с вълнение и радост ви представям „Летящото магаре“ – избрани разкази от три сборника – „Приказки в края на времето“, „Малкото име на дните“ и „Тиква! Ботаника на чувствата“.

Защо се реших на тази стъпка?

Защото така в една книга ще имате избрани разкази от три сборника, ласкаво посрещнати, с напълно и отдавна продадени тиражи.

„Летящото магаре“ носи в себе си човечността на две поколения – нашето и на родителите ни. И щедро протяга тази човечност и към децата ни.

Много е специално това „Летящо магаре“!

Сценариите на три обичани пиеси са тръгнали от тези разкази:

• „Лалугер“ с Nikolay Urumov; копродукция на Армията и Добричкия театър; номинация за Аскеер за драматургия за мен, 3 фестивални награди на Николай.

Над 170/!/ представления у нас и в чужбина;

• „Тиква!“ с Димитър Живков, продукция на Сатирата; над 100 представления, 8 години на сцена;

• „Пилето, което казва Ку“ с Иван Юруков, частна продукция, продължава да се играе в Нов театър – НДК. Препоръчвам горещо!

Общ брой на зрителите – над 50 хиляди души в България и в чужбина.

„Летящото магаре“ ще ви стопли душата – в това съм убеден.

Приятно четене!

Автографите от мен!

А, да, нещо много важно: цената е 16 лева – с включена безплатна доставка за цялата страна – до офис на Еконт или Спиди!

Така че – заявявате и не мислите повече!

Ами това е.

А, да не забравя за благодарностите!

Благодаря най-първо на редактора на книгата Нейко Генчев от издателство „Фабер” – взаимно се окуражавахме в борбата с ковида, първо аз – него, после той – мене. И след това започнахме работа, полека-лека…

Neyko, благодаря ти, брате – за професионализма, за търпението, за разбирането, за приятелската ти подкрепа в целия процес от начало до край.

Нямаше да се справя без теб, нямах сили...

Благодаря ти! И да почерпиш!

Благодаря на Силвия Калоянова – художник на корицата.

Благодаря на Елена Стайкова – любим мой творец, художник на илюстрациите.

Благодаря на Здравка Евтимова за насърчителните думи в предговора и на проф. Валери Стефанов за мъдрата словесност в послеписа – две големи и признати у нас и в чужбина имена – майстори на словото, които с радост се отзоваха и ми оказаха тази чест и щедра приятелска подкрепа!

Благодаря на небесния Раздавач на таланти, най-големият Творец във Вселената и извън нея – от Него идват светлината и доброто.

Александър УРУМОВ

(Бел. ред. Надяваме се уважаемите читатели да усетят усмивките в текста, които по технически причини не могат да бъдат отбелязани.)

Редакция в. „Априлци“ - Брацигово, e-mail: v.apriltsi@abv.bg, skype: v.apriltsi, предпечатна подготовка и печат - „Беллопринт“ ООД - Пазарджик, тел. 034 440-400